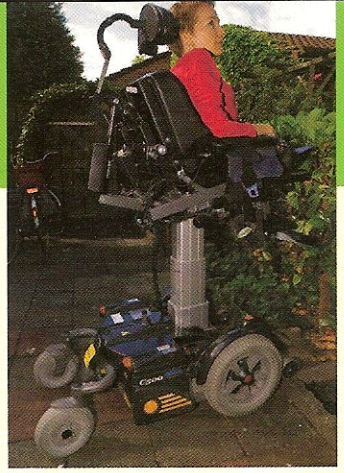

Hann van Schendel: 'Scheer alle Wajongers niet over één kam'

De uitkering voor jonge mensen met een beperking, de Wajong, gaat op de schop. Minister Donner presenteerde in april een plan hiervoor. Hann van Schendel (32), voorzitter van het Netwerk Chronisch zieken en Gehandicapten van Groen Links, wordt er niet blij van.

Wat?

'Wat er mis is met het voorstel? In grote lijnen: te veel restricties, te weinig aanbod', stelt Hann van Schendel. Een van de punten van Donner is om de uitkering te verlagen van 75 naar 70 procent van het minimumloon. Dit zou een prikkel moeten zijn om werk te gaan zoeken. 'Ik heb het gevoel dat ze denken dat jongvolwassenen met een functiebeperking niet willen werken', vertelt Van Schendel. 'Maar laten we liever kijken welke aanpassingen nodig zijn om te zorgen dat zij kúnnen werken. Misschien moeten we wel denken aan een minimum aantal Wajongers dat bedrijven verplicht in dienst moeten nemen.'

Waar Van Schendel zich het meeste zorgen over maakt, is het voorstel om Wajongers die studeren naast hun studiefinanciering nog slechts een uitkering van 25 procent van het minimumloon te geven. 'Ik denk dat deze jongeren hierdoor niet meer voor een studie durven kiezen. Je hebt al een onzeker arbeidsperspectief, dus je zal minder snel een lening willen afsluiten. En het is gewoon te weinig om van rond te komen, zeker als je door je beperking allerlei extra kosten moet maken om te kunnen studeren. Als je mensen echt wilt motiveren om zich te ontwikkelen en te gaan werken, geef je zo een verkeerd signaal af.'

Een ander probleem met het voorstel is volgens Van Schendel dat het alle Wajongers over één kam scheert. 'Er moet meer worden gekeken naar iemands individuele situatie. De een heeft meer begeleiding nodig dan de ander. De een heeft vooral baat bij bepaalde praktische voorzieningen, terwijl een ander veel meer heeft aan sociale begeleiding gericht op empowerment. De problematiek van Wajongers is ontzettend divers. Dat wil ik terug zien in de plannen', stelt Van Schendel. De werkgroep heeft daarom een reactie op het voorstel naar Tweede Kamerlid Ineke van Gent gestuurd. Naast het geven van politiek advies houdt het netwerk zich ook bezig met het verhogen van de participatie van mensen met een beperking binnen de politiek en de bewustwording bij andere werkgroepen dat gehandicapten óók bij het diversiteitsbeleid horen. 'Want dat wordt nog wel eens vergeten', meent Van Schendel.

Wie?

'Hann met lef' is de titel van het weblog dat Van Schendel wekelijks bijhoudt. 'Als ik een karaktereigenschap moet noemen die het meest bepalend is voor mijn leven, is dat het: lef. Zonder lef was ik misschien wel achter de geraniums beland. Nu doe ik alles wat een "normale" dertiger ook doet', zegt ze stellig. Van Schendel heeft de spierziekte SMA (Spinale Musculaire Atrofie) waardoor ze in een rolstoel zit. Toch ging ze studeren en op zichzelf wonen, eerst in Maastricht, later in Utrecht. Nadat ze was afgestudeerd wilde ze aan het werk. Bij haar tweede sollicitatiegesprek was het raak, ze werd docent Nederlands op een reguliere middelbare school. 'Ik heb tijdens het gesprek heel duidelijk aangegeven welke aanpassingen ik nodig had om te kunnen functioneren en gezegd dat ik alles zelf zou regelen', vertelt Van Schendel. 'En dat hielp. Ze vonden mij goed in het team passen.'

Na ruim drie jaar lesgeven werd ze benaderd voor een baan bij de Vereniging Spierziekten Nederland, om jongeren met een spierziekte zelfstandiger te maken en hen beter voor te bereiden op de toekomst. 'Ik vond het een moeilijke keuze. Eigenlijk wilde ik nooit wat te maken hebben met de "gehandicaptenwereld". Ik was juist zo trots op mijn baan op de reguliere arbeidsmarkt.' Maar ze deed het toch. In haar werk maakt ze veel gebruik van rolmodellen, mensen die laten zien dat je met een spierziekte toch een heel actief leven kunt hebben.

'Ik ben me wel bewust dat ik zelf ook een rolmodel ben, maar niet alleen voor andere gehandicapten. Tijdens mijn baan als lerares heb ik wel duizend kinderen lesgegeven. Die gaan nu allemaal de wereld in met een heel ander beeld van gehandicapten dan de meeste mensen! Uiteindelijk zou ik wel Tweede Kamerlid willen worden, of minister. Dat zou toch fantastisch zijn voor de beeldvorming'. Haar belangstelling voor de politiek is een stuk breder dan het Netwerk Chronisch zieken en Gehandicapten, waarvoor ze zich nu inzet bij GroenLinks. 'Ik had in deze rubriek eigenlijk liever over een heel ander onderwerp willen vertellen. Dat is juist zo belangrijk, dat je niet altijd alleen op je handicap wordt aangesproken, maar ook op je andere expertise. Die rolstoel is mijn vervoermiddel, verder niets.'

Rinske Bijl

FOTO'S HILCO KOKE